

RETEN I HERNING DOM

afsagt den 27. marts 2024

Sag

A
(beskikket advokat)

mod

Firma 1
(advokat)

og

Firma 2
(advokat Anne Bøggild Utke)

Denne afgørelse er truffet af dommer .

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 15. maj 2020.

Sagen drejer sig om ansvar for arbejdsskade.

A har nedlagt følgende påstand:

De sagsøgte tilpligtes solidarisk subsidiært alternativt at betale kr. 444.216,00, subsidiært kr. 403.079,00 med tillæg af gældende procesrente af kr. 76.500,00 fra 15. maj 2020 og af kr. 367.716,00 subsidiært kr. 326.579,00 fra 18. januar 2024 – alt til betaling sker.

Firma 1 har nedlagt påstand om frifindelse.

Firma 2 har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et mindre beløb end det påstævnte.

A har fri proces.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Den 24. juni 2015 fik sagsøgeren under sit arbejde en kasse med poser ned over sig. Kassen kom fra øverste hylde på en reol i det rengøringsrum, som sagsøgeren befandt sig i, og ramte ham i nakken. Sagsøgeren blev hentet af en ambulance og kørt på sygehuset.

Sagsøgeren var på tidspunktet for ulykken ansat ved **Firma 2** som rengøringsassistent og havde sit faste arbejdssted på **Firma 1** i **By 1**

Forklaringer

A har forklaret, at han kom til Danmark i 2003. Han startede hos **Firma 2** cirka et år før ulykken. Han arbejdede på **Firma 1** afdelingen i hele perioden. I starten havde han kun rengøring. Så blev det lavet om, så han skulle køre bil og levere mad og så stadig gøre lidt rent. Han skulle levere mad til de forskellige afdelinger. Morgenmad og middagsmad. Han havde stadig rengøring men i mindre omfang. Han arbejdede fra klokken 6 til klokken 14. Han fik ikke instrukser om sikkerheden. Medarbejdere fra nathold og daghold tog også ting fra reolen og satte ting på. Det var ikke kun ham. Det kan godt passe, at der var en vask i rummet. Reolen skulle bruges til alle rengøringstingene. Rengøringstingene blev hentet fra det store lager.

Den pågældende dag startede han klokken 6 som normalt. Fra klokken 6 til klokken 7.30 skulle han gøre rent. Det var efter et fast skema. Han mødte ind på storkantinen. Han skiftede tøj og hentede bilen. Han var alene. Nogle gange tog han rengøringsvarer med, andre gange skulle han tilbage og hente det senere. Han gjorde rent, indtil de ringede til ham og sagde, at maden var klar. Han havde en note om, hvad der skulle med skrevet dagen før. Rengøring til toilet og toiletpapir have han blandt andet med. Han hentede rullevoغن og lagde varerne på. Rullevoغن stod indenfor døren. Kassen med toiletrenseting lagde han nederst. Han lod ikke mærke til kassen på øverste hylde. Han skubbede kassen ind på den nederste hylde. Han ved ikke, hvad der så skete.

Det rum, der er vist på side 185, er det rum, han var i. Det ser anderledes ud nu. Dengang hang der en vask ved fliserne. Reolen stod det samme sted. Det stod sådan som på billedet dengang også. Der var ting på gulvet. De ting, som han havde med, skulle på den nederste hylde. Alle de nye varer skulle på den hylde. Det var da han skulle tage varer med, som han skulle bruge til at gøre rent med, at det skete. Han skulle bruge rengøring til toiletterne. Det var en kasse, som den man kan se på billedet. Reolen var cirka 2 meter høj. Han kan ikke huske, om hylden over fliserne var der dengang.

De ringede til ham fra **Firma 2** bagefter. **B** ringede til ham og han forklarede, hvad der skete. Han skulle lægge varer til side. Hun sagde okay, det er fint. Hun spurgte, om der var mere, som han ville sige. Det var der ikke. Han fik en mail med anmeldelsen en måned senere. Han ringede til **B** og sagde, at det ikke var rigtigt. Det gav ikke mening, at han skulle flytte en reol. Det passede ikke. **B** sagde, at det kunne hun ikke lave om på. Han skulle ringe til **Firma 2** afdeling i **By 2** Det gjorde han. De sagde, at det ikke betød noget med den beskrivelse. Så han lukkede sagen og gjorde ikke mere. Han var sygemeldt i cirka en måned og kom så tilbage. Reolen var blevet stabil på det tidspunkt. Den var fastgjort. Det giver ikke mening, at han skulle flytte reolen. Hvor skulle han flytte den hen. Han tror, at der var en vask i rummet dengang. Reolen kunne ikke stå andre steder.

Han gjorde rent for ^{Firma 3} inden han blev ansat hos **Firma 2** Han vaskede maskiner der. Det var en helt anderledes opgave. Det var en kollega fra ^{Firma 2} der skulle vise ham, hvor han skulle være og hvordan stedet var indrettet. Han har ikke fået instruktion eller fået en mappe. Han har ikke været med til møder om sikkerhed. Der var møder hver fredag, men der talte de ikke om sikkerhed. Han havde haft arbejdsfordelingen i cirka 2-3 måneder. Han kom i depotrummet hver dag og kendte det godt. Rummet blev også brugt af natholdet og dagholdet. Der blev gjort rent to gange om dagen. Han tror, at det var ham, der satte kassen med poser øverst på hylden. Folk fra ^{Firma 1} kunne også hente ting fra rummet. Kassen havde ikke stået der i længe. De brugte mange poser. Når han siger under reolen, så mener han den sidste hylde på reolen. Kassen skulle sættes på den sidste hylde, og han skulle desuden lave plads til andre ting.

Kassen på billedet er den kasse, der faldt ned på ham. Der var ikke så meget på hylden. Han skulle lægge ting på hylden. Han havde nogle ting i bilen men skulle se, hvad der mere manglede. Han skulle lægge ting ind og desuden lave plads til mere, som han skulle hente. Det er næsten sådan, at han også husker, at reolen så ud, da han kom.

Han mener, at **C** kom hjem til ham, da de skrev aftalen om aftrædelse. De talte om, at han stadig havde ondt. De talte ikke om hændelsen eller om,

hvem der havde ansvaret. Han tænkte ikke på det med, hvem der havde ansvaret.

C har forklaret, at han er kantineleder hos **Firma 1**. Han er ansat ved **Firma 2**. Dengang var han både kantine- og rengøringsleder. Han er ikke rengøringsleder mere. Han ledte og fordelte arbejdet. Han var chef for **A** var FM-assistent. FM står for "Fleksibel medarbejder". **A** gjorde rent og kørte ud med mad. Afdeling 35 og 37 var en kombineret bygning. Det var **A** afdeling. **A** hjalp til ved sygdom og i ferier. Han sprang altid til. **A** var vant til at gøre rent og var vant til at komme i rengøringsrummet. Han var selv rundt i alle rengøringsrum. De lavede stikprøver rundt i rummene. De valgte et køkken og et vilkårligt rengøringsrum. Det var stikprøvekontroller. Der var flere rengøringsrum på området. Nogle af dem var større end det pågældende, som er vist på billedet.

Den pågældende dag blev han ringet op af souchef **D** som sagde, at **A** var kommet til skade. **A** var kørt med ambulance væk derfra. Han besøgte rengøringsrummet umiddelbart efter sammen med **B**. De tog billeder af rummet. Det er billederne, som er fremlagt i sagen. Rapporten blev udfyldt af ham og **B** sammen. Billederne viser det sådan, som det var i rengøringsrummet. Han vil ikke vurdere, at der lå meget på reolen. Det, der står i rapporten, er det, som han fik at vide, da han kom tilbage. Han kan ikke huske, hvem der gav ham den oplysning. Det var det, som de arbejdede ud fra. Han erindrer ikke, om de dengang undersøgte, om reolen kunne flyttes. Det gjorde de siden. Billedet viser, at der er beslag på hylden, men han ved ikke, om de var skruet fast til væggen. De samme beslag er stadig på reolen.

De lavede en rekonstruktion sammen med **E** blandt andet. Det gjorde de i december 2023. Han og **B** lavede også en rekonstruktion lige efter ulykken. De anvendte samme slags kasse med poser. Den var fuld og vejede 13 kilo. De satte kassen op, så den ikke kunne tippe ned. Han lavede en ny rekonstruktion i går, hvor han rev hylden ud. Kassen kan ikke stå på næstøverste hylde. Kun den øverste hylde. Han kan ikke huske, om de ruskede kraftigt i reolen tilbage i tid, men det gjorde han i går. Han kan ikke huske, om man kunne flytte reolen dengang. Han vil vurdere, at det er de samme beslag og den samme reol på de nye billeder som på billederne, som blev taget dengang. Beslagene sidder samme sted. Han mener ikke at have set de nye billeder før. Det er ikke længere **Firma 2** der gør rent på **Firma 1**. Det var **Firma 4** der gjorde rent i december 2023. Rekonstruktion blev foretaget i samme rum.

En ny ansat vil blive vist området. De gennemgår pladsmappen, der indeholder oplysninger om sygdom og oplysninger om sikkerhed. Det stod ikke beskrevet i papirerne dengang i 2014, at tunge ting ikke måtte blive placeret højt. Det var almindeligt kendt, at ingen tunge ting måtte placeres på høje steder. Det fik alle

at vide. Det blev sagt flere gange. Sikkerhed generelt blev gennemgået med alle og der var hver fredag morgen en gennemgang af episoder og sikkerhed. Oplysninger om sikkerhed og alt generelt blev gennemgået og opfrisket. Det kunne være alt også psykisk sikkerhed. **A** deltog også.

På deres safety-walks blev medarbejderne interviewet. De kiggede på forholdene og påpegede, hvis der var ting, der ikke var i orden. Blandt andet tunge ting på høje hylder. Det var et kæmpe område, men de observerede ikke ofte, at der var ting på høje hylder. Der var hverken dengang eller i dag regler om, at reoler skulle fastgøres til væggen. Der stod ikke noget i 2014 om, at reoler skulle fastgøres. Reolen er 2.04 meter høj.

Sikkerhed skulle gennemgås med nye medarbejdere. Det blev det også med **A** Han kan ikke huske, om det var ham selv, **B** eller souschefen, der gennemgik sikkerhed med **A** Han kørte meget med **A** og var overbevist om, at **A** kendte til sikkerheden. Han var tryk ved **A** gjorde et godt stykke arbejde. Der skulle ikke følges mere op i forhold til **A** end i forhold til andre ansatte.

Der var ikke noget under reolen på uheldstidspunktet. Det kan man se på billedet fra dengang. Han kan ikke huske, om der stod et rullebord med rengøringsartikler den dag. Reolen kunne ikke være andre steder, vil han mene. Men han har ikke testet det. Han kan ikke komme med gæt på, hvordan den kasse kunne falde ned. Han har prøvet at få kassen til at falde ned. Det kan ikke lade sig gøre. Ikke hvis den har stået rigtigt.

Han var til møde med **A** umiddelbart efter. Han mener, at det var på kommunen. Mødet drejede sig om, hvorvidt det var muligt for **A** at komme tilbage til arbejdet. De har nok vendt ulykken på mødet, men det drejede sig om mulighederne for fortsat at arbejde. Han kan ikke huske, at han var hjemme ved **A** men det kan sagtens være rigtigt. Til fratrædelsessamtalen. Han kan ikke erindre, om de talte om, hvem der havde ansvaret for ulykken. De har ikke haft tilsvarende ulykker hverken før eller efter.

Han kan ikke huske, om reolen var boltet fast i 2015, men det var den i december 2023. Han kom næsten dagligt på de forskellige afdelinger. Der skulle fyldes op de forskellige steder. Han har ikke set kassen oppe på den øverste hylde. Øverst på reolen står der en tom kasse. Den er til rengøringsting. Den står der kun, når den er tom. Kassen med poser kunne ikke være på næstøverste hylde. Han ved ikke, hvem der har lavet de labels, som sidder på hylderne. Han kan ikke sige, at det var ham, der satte dem på. Han overtog bygningen fra en anden. I 2015 kan det godt passe, at der var daghold og aftenhold. Det er også korrekt, at Firma 1 ansatte havde adgang til rengøringsrummet. Det var et frit tilgængeligt rum. Han kan ikke sige, om der var en vask i rummet i 2015.

D har forklaret, at hun er souschef i Firma 1 kantine i By 1 Hun er stadig ansat ved Firma 2 Hun lavede det samme i 2015, men de står dog ikke længere for rengøring i dag. I 2014 og 2015 var det hendes opgave at bestille varer, og hun havde den daglige kontakt til blandt andet rengøringen. Hun var ikke med ude at gøre rent. Hun var mest i kantinen. Hun var dog med ude, hvis C ikke var der.

De nye ansatte blev sat ind i rutinerne. De havde en mappe med oplysninger om sikkerhed og instruktion til alarmerne blandt andet. Der var sikkerhedsregler for reoler. Der var regler om, hvor højt man måtte sætte sine varer. 1.80 meter var det højeste, men intet måtte stå over hovedhøjde. Det burde A vide. Hun har ikke givet A instruktionen. Det var C Hun har aldrig oplevet, at en ny medarbejder ikke blev sat ind i sikkerhed med videre.

Hun havde daglig kontakt med A De mødtes blandt andet i pauserne. Hun kunne også stå for at uddele arbejdsopgaver. Blandt andet når der var sygdom. De havde ugentlige møder. Der blev talt om ulykker, og der blev indrapporteret nærvæd ulykker. Det deltog alle i også A Hun havde ikke en opfattelse af, at A ikke forstod det. De talte dagligt sammen på dansk. Det var hendes oplevelse, at A forstod det.

På dagen var der morgenkaffe cirka kl. 8.30. A spiste for sig selv, men han skulle have at vide, at de gik til pause. Hun ringede til A men han svarede ikke. Hun blev ringet op senere af en falckmand, som forklarede, at A var kommet til skade. De kørte ham til sygehuset. Hun ringede til C og orienterede ham om det. Derefter overtog han det. Hun arbejdede videre. A talte med i telefonen fra ambulancen. Det var kun en kort besked om, at han var kommet til skade. De talte ikke om hvordan på det tidspunkt. Depotrummet var A faste rum. Det er hun sikker på. Hun kan ikke udelukke, at natholdet også brugte rummet. Natholdet kørte ikke rengøringsartikler ud på rummet. Det var A der fyldte rummet op med det, der manglede. Det er med stor sandsynlighed A der har sat kasser ind i rummet. Der var kun Firma 2 ting i rummet. FM-assistenterne fyldte selv op. Der stod ikke ting i rummet, som Firma 1 medarbejdere skulle bruge. Det er hendes opfattelse, at C og B besigtigede rummet lige efter.

B har forklaret, at hun i dag er ansat i Firma 5 I 2015 arbejdede hun på Firma 1 i en kantine. Hun var valgt arbejdsmiljørepræsentant. Hun arbejdede primært i kantinen men havde også lidt rengøring. Hun sad med mapperne med produktinformation med videre og sørgede for, at de blev opdateret. De var rundt i alle rengøringsrum på safety walks. De var i alle rum over en periode. Tunge ting skulle placeres fornedet. Det var velkendt hos medarbejderne. Det blev oplyst til medarbejderne. Ved ansættelsen blev mappen

med sikkerhed gennemgået. Det var enten hende, **D** eller **C**. Der var meget fokus på sikkerhed. Hver fredag var der møde. De spiste morgenmad sammen. De kunne spørge hende, hvis der var noget og nyheder blev gennemgået. Hun havde ikke undersøgt, om reoler skulle være fastgjort.

Hun mener, at hun blev ringet op af **C** og så kørte de op og kiggede, hvordan der så ud. Hun har lavet anmeldelsen sammen med **C**. En af de dem tog billederne. Hun vil formode, at billederne blev taget med det samme. Samme dag. Hun havde oplysningen om, at **A** ville lave om i rummet, fra **A** selv. De ruskede lidt med reolen og de syntes ikke, at den var så vakkelvorn. Hun mener ikke, at reolen var sat fast på væggen. De prøvede med et eller andet på hylden, men det lykkedes ikke at få det til at falde ned. Hun ved ikke, hvor reolen skulle flyttes hen. Hun ved ikke, hvad der var i kassen på den øverste hylde på billedet. Reolen var mere end 168 centimeter høj. Den var højere end hende. Hun kunne ikke nå op på den øverste hylde. Hun kan ikke huske, om hun talte med **A** efterfølgende. Men hun mener, at hun talte med ham, da de udfyldte rapporten. Hun har aldrig oplevet før, at nogen fik ting i hovedet fra en hylde. Reolen er i dag fastgjort. Hun ved ikke, om beslagene på reolen på de to billeder er de samme. Hun kan ikke huske, om der var en vask i rummet i 2015. Hun mener, at mappen om sikkerhed var i hovedbygningen. Hun mener ikke, at den blev udleveret. Det var i den, der stod det om høje løft.

Parternes synspunkter

A har i sit påstandsdokument anført:

" ...

TVISTEN:

Denne sag drejer sig om, hvorvidt de sagsøgte solidarisk eller enkeltvis er ansvarlige for den arbejdsskade der overgik sagsøger den 24. juni 2015, hvor han fik en kasse i hovedet fra en reol, der ikke var fastspændt, medførende nakke-/hovedtraume og følger heraf. De relevante erstatningsposter er krav på svie- og smertegodtgørelse og tabt arbejdsfortjeneste. Tab af erhvervsevne kan endnu ikke opgøres, idet der ikke er en endelig afgørelse i arbejdsskadesagen, men der er formodningsvis ikke et differencekrav på denne post. Sagsøger forbeholder dog at rejse et senere krav herom, hvis det mod forventning skulle vise sig, at der opstår et yderligere krav.

HOVEDANBRINGENDER:

Ansvar:

Sagsøger gør gældende, at det de sagsøgte solidarisk, subsidiært alternativt, er ansvarlige for sagsøgers tilskadekomst.

Ansvar for sagsøgte 1) Firma 2

For så vidt angår ansvaret for Firma 2 gøres det gældende, at Firma 2 var sagsøgers formelle arbejdsgiver. En arbejdsgiver har en forpligtelse til efter arbejdsmiljøloven og de i medfør af loven udstedte bekendtgørelser og anvisninger at sikre, at arbejdspladsen er fuldt ud sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarligt indrettet, jfr. også AML §38 og §42.

Arbejdsgiver har endvidere en forpligtelse til løbende at sikre gennem tilsyn, at arbejdspladsen er fuldt ud forsvarlig og give anvisninger og instrukser omkring arbejdets sikkerhedsmæssige udførelse, jfr. AML §16 og §17.

Arbejdsmiljøloven er udtryk for arbejdsgivers omsorgsforpligtelse, som også følger efter dansk rets almindelige regler.

Det kan lægges til grund, at sagsøger, selv om han ikke var ansat ved Firma 1 havde sit faste arbejdssted som rengøringsassistent ved Firma 1. Det er derfor reglerne om faste arbejdssteders indretning, der er gældende for sagen.

Firma 2 har gjort gældende, at den pågældende reol, hvor fra kassen, der ramte sagsøger i nakken, var opstillet af Firma 1 og årsagen til at den ikke var forankret i væggen beror på Firma 1 forhold. Heroverfor gør sagsøger imidlertid gældende, at som arbejdsgiver havde sagsøgte Firma 2 en selvstændig forpligtelse til at sikre, at arbejdsforholdene var forsvarlige, og bærer risikoen – eventuelt solidarisk – med sagsøgte Firma 1 som overordnet ansvarlig for arbejdsstedet.

Den pågældende reol, hvor fra kassen faldt, var en del af sagsøgers arbejdsområde. Det var på reolen, at rengøringsmidler og andre rekvisitter til brug for sagsøgers arbejde blev opbevaret. Det var nærliggende Firma 2 at sikre, at det var opbevaret fuldt ud forsvarligt og, at reolen var stabil.

Ansvar for sagsøgte 2) Firma 1

Det gøres gældende, at Firma 1 er solidarisk ansvarlig med formelle arbejdsgiver. Det var Firma 1 reol, der ikke var fastgjort, og det var i Firma 1 lokaler ulykken skete. Firma 1 var ansvarlig for bygningerne, herunder reolerne som Firma 1 havde stillet til rådighed, og Firma 1 vidste, at det i reolerne blev anvendt af det hyrede rengøringsfirma. Firma 1 burde have sikret, at reolen ikke kunne bevæge sig og dermed, at de opbevarede genstande kunne bevæge sig og tippe ned hovedet på sagsøger.

Firma 1 er derfor solidarisk ansvarlig, subsidiært alternativt med Firma 2 selv om der ikke bestod et formelt ansættelsesforhold mellem Firma 1 og sagsøger.

VEDRØRENDE HÆNDELSEN OG DET ANSVARSPÅDRAGENDE FORHOLD:

I forbindelse med skaden er der en vis uenighed. Firma 2 der ikke havde nogen medarbejdere, der så ulykken, anfører, at ulykken skete, fordi sagsøger ville rengøre reolerne, hvorved kassen faldt ned, mens sagsøger anfører, at han ikke var ved at flytte reolen, men skulle til reolen i forbindelse med at tage nogle rengøringsartikler, han skulle bruge til sit arbejde. Sagsøger havde ikke nogen interesse i at ommøblere rengøringsrummet eller på anden måde ændre på Firma 1 forhold, og han kom kun til reolen som led i sit arbejde med rengøring af det pågældende rum og adgang til her de oplagrede rengøringsartikler.

Uanset denne uenighed kan det lægges til grund, at der højt på reolen i 2 meters højde var en større kasse, der i forbindelse med at sagsøger står bøjet foran reolen for at tage noget fra reolen falder ned i nakken/hovedet på ham og slår ham bevidstløs. Uanset om det er det ene eller det andet hændelsesforløb – om sagsøger skulle lave nogle ændringer ved reolen eller om kassen faldt ned i forbindelse med, at han betjente sig af reolen, ændrer det ikke på Firma 2 ansvar. Der burde dels ikke være tunge, hårde genstande i en stor højde på reolen, og dels burde reolen have været sikret bedre. Reolen væltede ikke, men reolen har over noget tid, fordi den ikke var fastgjort, kunne stå og bevæge sig således, at de opbevarede genstande, uden det blev opdaget, har kunne bevæge sig tættere på kanten og derved udløst selv ved en mindre bevægelse tippe ned i hovedet på sagsøger. Havde reolen været fastgjort som den burde, havde denne bevægelse ikke kunne ske.

I forbindelse med ansvarsvurdering må det tillægges væsentlig bevismæssig betydning, at de sagsøgte dels efterfølgende har ændret på de faktiske forhold, og derfor er nærmest til at bære risikoen for den bevisføringelse der er sket dels, at det er ubestridt, at de sagsøgte efter ulykken har forankret reolerne ind i væggen. Ifølge Firma 1 seneste proceskrift er der fremlagt fotooptagelser, der supplerer de tidligere fremlagte fotos. Der ses også af disse, at reolerne også efter ændring af rummet er blevet fastgjort til væggen. Det var også det, sagsøger konstaterede, da han i en kortere periode vendte tilbage efter ulykken.

Dette er en omstændighed, der klart peger på, at ulykken er opstået under nogle forhold, der kunne og burde have været undgået. Disse æn-

dringer efter ulykken indgår med betydelig vægt i ansvarsvurderingen, jfr. også FED 2023.12. Der henvises også til blandt andet ATvejledning F.0.7-1 af 1. maj 2005, pkt. 2.4, hvorefter at "reoler skal normalt være fastgjort til gulv og/eller væg", jfr. også kapitel 2, § 7, stk. 1, nr. 2-4 i bekendtgørelse 835 om faste arbejdssteders indretning (og bekendtgørelse nr. 96 af 13. februar 2001 som bekendtgørelsen erstattede, der havde tilsvarende bestemmelser).

Det gøres derfor overordnet gældende, at de sagsøgte subsidiært alternativt ikke har levet op til sine forpligtelser efter arbejdsmiljøloven og efter almindelig erstatningsret og den heri indeholdte omsorgsforpligtelse og sikre at arbejdspladsen var fuldt ud forsvarlig. Den omstændighed at det er uheldigt, at kassen falder og uheldigt den rammer sådan, at sagsøger er blevet slået bevidstløs og får varige følger, ændrer ikke på ansvarsvurderingen.

EGEN SKYLD:

Der er ikke udvist egen skyld. Sagsøger udførte sit arbejde og har i den forbindelse foretaget handlinger som var påregnelige og som almindeligt led i arbejdets udførelse. Dette uanset om sagsøger har betjent sig på reolen, fordi han skulle tage nogle varer, eller om han gjorde rent på reolen i forbindelse med ulykken.

KONKLUSION:

Der foreligger derfor et ansvarsgrundlag og krav på erstatning efter erstatningsansvarslovens regler.

UDMÅLING AF ERSTATNING:

Efter erstatningsansvarslovens regler har sagsøger herefter et krav på følgende erstatning:

EAL § 2 – tabt arbejdsfortjeneste

Der fremlægges som bilag 35 lønsedler for perioden januar 2015 til juni 2015, der dækker over arbejdsperioden 15. december 2014 til 15. juni 2015, det vil sige det halve år, der var frem til ulykken. De pågældende måneder der ligger tættest på skadesdatoen må anses for retvisende for sagsøgers indkomstforhold og indtjeningsevne.

Det fremgår af lønsedlen for juni 2015, at der pr. ultimo lønperiode (15/6-15) havde været en A-indkomst på kr. 200.431,56. Her skal tillægges SH-betaling 5,25 %, feriepenge 12,5 % og arbejdsgivers andel af pensionsopsparing 8,15 %, i alt 25,9 %. Den gennemsnitlige indkomst i perioden kan herefter beregnes til kr. 42.057,00 inkl. SH-betaling, feriepenge og pension.

Tabt arbejdsfortjeneste

Idet sagsøger har haft mere eller mindre fuld løn til i hvert fald udgangen af 2015 beregnes tabt arbejdsfortjeneste i perioden 1. januar 2016 til 16. juli 2020, hvor der i arbejdsskadesagen kommer den første afgørelse med et delvist endeligt erhvervsevnetab, der periodiserer et krav på tabt arbejdsfortjeneste:

Tabt arbejdsfortjeneste 1/1-2016 til 6/7-2020: 54,25 mdr. x kr. 42.057 =	kr. 2.281.592,25
Heri skal fradrages hvad sagsøger i perioden har haft indkomst:	
2016: kr. 208.860 + kr. 2.410 + kr. 22.395	kr. 233.665,00
2017: kr. 205.238 + kr. 333.786	kr. 539.024,00
2018: kr. 185.549 + kr. 333.786	kr. 519.335,00
2019: kr. 12.943 + kr. 1.210.914 – kr. 940.293	kr. 283.564,00
2020: (til 6/7) kr. 50.558 + kr. 397.257= kr. 447.815,00:12x6,25	<u>kr. 233.237,00</u>
Fradrag i alt	kr. 1.808.825,00

Tabt arbejdsfortjeneste	<u>kr. 472.767,25</u>

EAL § 3 - Svie- og smertegodtgørelse

Lovens maksimum for 2016	kr. 76.500,00

Krav i alt	<u>kr. 549.267,25</u>

Som indledningsvist nævnt er der forbehold for eventuelt differencekrav på tab af erhvervsevne, som endnu ikke kan vurderes/afgøres, men der er formodning for, at der ikke opstår et sådant krav.
..."

A har supplerende i påstandsdokument anført:

" ...

KRAV PÅ TABT ARBEJDSFORTJENESTE:

Der er mellem parterne enighed om, at den relevante periode er 1. januar 2016 til 6. juli 2020, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kommer med sin første udtalelse, der fastsætter et erhvervsevnetab. Der er også mellem parterne enighed om, at sagsøger i den periode har været syg på grund af skaden (at der er årsagssammenhæng).

Endelig er der enighed om, at det er lønforholdene som dokumenteret fra 15. december 2014 til 14. juni 2015, jfr. fremlagte lønsedler, der er

dækkende for den indkomst, som sagsøger er gået glip af/ville have fået, hvis ikke for skaden. Der er imidlertid ikke enighed om opgørelsen af den gennemsnitlige månedsløn. **Firma 2** opgør efter sagsøgers opfattelse ikke årslønnen korrekt ved det fremlagte excel-regneark blandt andet fordi, at feriepenge også skal tillægges den pensionsbærende del af lønnen, hvilket ikke synes at være sket, når der beregnes en samlet kumulativ procent, ligesom der ikke synes at indgå ATP og SH-betaling i **Firma 2** opgørelse.

I stedet bør lønsedlernes saldoopgørelse/totalopgørelse, der er ubestridelige, anvendes. Excelregneark, hvor disse tal anvendes (støttebilag) fremlægges som bilag 36. Heraf fremgår det, at den samlede indkomst i perioden på 6 måneder, der udløb 14. juni 2015, var kr. 265.957,99 inkl. SH-saldo og kr. 261.449,90 uden SH-saldo. Grunden til at sagsøger har lavet to opgørelser med og uden SH-saldo er for det tilfælde, at de sagsøgte måtte mene, at SH-saldo ikke skal indgå, hvis der i lønperioden, hvor kravet beregnes, kunne være SH-dage, hvor sagsøger under alle omstændigheder ikke ville have haft løn, men måtte trække på sin SH-saldo. Sagsøger mener overordnet, at der ved opgørelsen af tabt arbejdsfortjeneste ikke skal ske fradrag for ferie og anden frihed, som ikke har kunne afholdes på grund af sygdom, og det er derfor indkomsten med SH-saldo, der bør indgå.

På baggrund af disse tal er det månedlige tab af indkomst kr. 44.36,33 med SH-saldo og kr. 43.574,98 uden SH-saldo, svarende til et løntab i perioden der dækker over 1.648 kalenderdage eller 54,75 måneder (4,3 uger pr. måned) kr. 2.426.866,60 (med SH-saldo) eller kr. 2.385.730,00 (uden SH-saldo).

Der er mellem parterne således en ikke uvæsentlig uenighed om månedslønnen, da **Firma 2** har opgjort den til kr. 40.924,60 i sit påstandsdokument. Som oven nævnt mener sagsøger dog, at denne opgørelse indeholder fejl i beregningen og stemmer ikke med beløbene i sagsøgers lønseddel.

Der er herudover en uenighed i, hvilke fradrag der skal indgå. Sagsøger har som indledningsvis nævnt konstateret, at der korrekt skal ske et større fradrag for de efterbetalte arbejdsskadeudgifter, der skete i 2020, end medtaget i påstandsdokumentet. I stedet for at tage udgangspunkt i den noget mere komplicerede skattemæssige korrektion, der efterfølgende skete ved at sagsøger anmodede om og fik sine selvangivelser genoptaget for at få fordelt indkomsten på årene, tager sagsøger i opgørelsen af tabet udgangspunkt i den samlede sum (efterbetalte sum uden

fordeling på år), idet fordeling på de enkelte år er erstatningskravet uvedkommende og blot komplicerer det.

Der foretages herefter i løntabet fradrag med indkomsten i henhold til skatteoplysningerne, jfr. ekstraktens (side 195) for 2016-2020 (til 6. juni 2020) med i alt kr. 2.059.151,00.

Tabet i perioden kan herefter opgøres til kr. 367.716,00 subsidiært kr. 326.579,00 (uden SHsaldo).

Til kravet skal endvidere tillægges svie- og smertegodtgørelse 76.500,00 således, at det samlede krav andrager kr. 444.216,00 og kr. 403.079,00 (uden SH-saldo). Sagsøger har herefter korrigeret sin påstand i overensstemmelse hermed.

FORBEHOLD:

De fradrag der sker i opgørelsen af tabet i form af kommunale ydelser 2016-2020 synes at kunne dække over blandt andet ressourceforløbsydelse, der er tilbagebetalingspligtig, hvis sagsøger får en forhøjet indkomst. Sagsøger forbeholder derfor at korrigere sit krav, hvis kommunen inden hovedforhandlingen vender tilbage og bekræfter, at der er tilbagesøgningsadgang, idet der i så fald ikke skal fradrages de kommunale ydelser, henholdsvis forbeholder sagsøger sig senere, hvis kommunen rejser et krav, at kræve tilbagesøgningsdelen dækket af de sagsøgte.

AD FORÆLDELSE:

Firma 1 har gjort forældelse gældende. Sagsøger mener ikke, at kravet mod Firma 1 er forældet, dels fordi Firma 1 må anses som arbejdsgiver i ASL § 36-forstand og, at der derfor gælder en 5-årig forældelse. Det bemærkes, at der ses ikke noget til hinder for at flere kan betragtes som arbejdsgivere i § 36-forstand, da § 36 er en social beskyttelseslov.

Derudover henvises til forældelseslovens § 22. Der er ubestridt i hvert fald i forhold til Firma 2 ikke indtrådt forældelse, og da Firma 1 er samtidig stævnet, er der mindst lige så virksomt som en procesunderretning sket afbrydelse af forældelse efter § 22. Det bemærkes videre, at § 22 må fortolkes i lyset af § 12, og når Firma 2 efter § 12 i forældelsesloven tilsyneladende ubestridt vil have et regreskrav, der ikke er forældet, hvis Firma 2 dømmes (forudsat at der er et regresgrundlag), vil det ikke give mening, om Firma 1 overfor sagsøger skulle kunne påberåbe sig forældelse.

..."

Firma 1

har i sit påstandsdokument anført:

" ...

3.1 Forældelse

Det kan lægges til grund, at sagsøgeren første gang rettede henvendelse til Firma 1 omkring 1 år og 3 måneder efter uheldet (bilag 7). Firma 1 besvarede imidlertid aldrig brevet og hørte ikke yderligere om sagen, før sagsøgeren udtog stævning den 15. maj 2020 - næsten 5 år efter uheldet.

På den baggrund gøres det gældende, at sagsøgerens eventuelle erstatningskrav mod Firma 1 er forældet, idet forældelsesfristen er 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

Det gøres desuden gældende, at forældelsesfristen for krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte regnes fra skadens indtræden den 24. juni 2015, jf. forældelseslovens § 2, stk. 4 og U 2013.1823 H. Det bestrides, at forældelsesfristen for disse krav først regnes fra den endelige afgørelse i arbejdsskadesagen, da det alene gælder for et eventuelt differencekrav på erhvervsevnetabserstatning, jf. U 2017.2583 H.

Det gøres desuden gældende, at den 5 årige forældelsesfrist i arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3 alene gælder krav mod arbejdsgiveren, og dermed udelukkende finder anvendelse i forhold til Firma 2

Det afgørende i forhold til bestemmelsen er netop, hvem der i arbejdsskade-sikringslovens forstand betragtes som arbejdsgiver. Som det fremgår af bilag 3, har Firma 2 anmeldt uheldet til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og er blevet betragtet som arbejdsgiver efter arbejdsskadesikringsloven, jf. bilag 5. Derudover havde Firma 2

indgået en ansættelsesaftale med sagsøgeren (bilag SGT1 B modsætningsvist) og udbetalte løn til ham, jf. bilag 35. Som følge heraf er Firma 2 sagsøgerens arbejdsgiver efter arbejdsskadesikringsloven, og den 5 årige forældelsesfrist finder derfor alene anvendelse over for Firma 2

Krav mod alle andre end arbejdsgiveren efter arbejdsskadesikringsloven forældes derimod efter reglerne i forældelsesloven - og dermed 3 år fra skadens indtræden.

Det gøres endelig gældende, at forældelsesfristen over for Firma 1 ikke er blevet forlænget ved at sagsøgeren har stævnet de sagsøgte solidarisk, idet forudsætningen for en solidarisk hæftelse er, at kravet mod begge de sagsøgte ikke var forældet, da der blev udtaget stævning - og

idet spørgsmålet om forældelse skal afgøres selvstændigt i forhold til hver af de solidarisk hæftende.

Det gøres endelig gældende, at sagsøgerens brev til Firma 1 af 15. september 2016 (bilag 7) ikke i medfør af forældelseslovens § 16 afbrød forældelsen overfor Firma 1. Bilag 7 kan heller ikke betragtes som en procesunderretning efter forældelseslovens § 22. Som følge heraf var sagsøgerens krav mod Firma 1 på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte allerede forældet, da der blev udtaget stævning den 15. maj 2020, idet sagen senest skulle være anlagt den 24. juni 2018 for at afbryde forældelsen.

3.2 Ansvarsgrundlag

Det gøres gældende, at Firma 1 ikke har handlet ansvarspådragende over for sagsøgeren, idet det må lægges til grund, at uheldet alene skete fordi sagsøgeren på eget initiativ valgte at flytte reolen i rengøringsrummet uden forinden at flytte en kasse, der stod på øverste hylde, og at dette ikke kan bebrejdes Firma 1.

Det gøres gældende, at enhver bevismæssig usikkerhed om hændelsesforløbet skal komme sagsøgeren bevismæssigt til skade, da sagsøgeren første gang rettede henvendelse til Firma 1 omkring 1 år og 3 måneder efter uheldet og herefter først udtog stævning næsten 5 år efter uheldet. Som følge heraf kan sagsøgeren ikke alene ved sin egen forklaring løfte bevisbyrden for, at uheldet ikke skete ved, at han på eget initiativ valgte at flytte reolen medens kassen stod på den øverste hylde.

Firma 1 har ikke udarbejdet interne rapporter om uheldet og har heller ikke registreret uheldet i sine systemer, hvorfor Firma 1 ikke længere kan identificere vidner, der kan udtale sig om sagen eller om indretningen af rengøringsrummet i 2015. Firma 1 kan derfor ikke udtale sig om, hvorvidt reolen, som rengøringsmidlerne stod på, var fastgjort eller ej.

Derudover fremgår det af såvel bilag 3 som af bilag SGT1 A, at uheldet ikke skete fordi reolen væltede, men netop fordi sagsøgeren på eget initiativ valgte at flytte reolen i rengøringsrummet uden at fjerne en kasse, der stod på øverste hylde, og som han herefter fik i hovedet.

I bilag 3 anføres således:

"A ville flytte en reol i et rengøringsrum, idet han gør det, falder der en kasse med affaldsposer ned fra øverste hylde. Kassen rammer ham i nakken, så han falder."

I bilag SGT1 A anføres:

"A ville lave om inde i rengøringsrummet, da den er tættere på alle hans områder på afdelingen på **Adresse 1** Idet han vil flytte en reol falder en kasse fyldt med affaldsposer lige ned i nakken på ham."

Samme beskrivelse fremgår af bilag 2 og bilag 8.

Det bestrides derfor, at uheldet skyldes, at sagsøgeren skulle skaffe plads til nye rengøringsartikler, at han derfor måtte rykke rundt på nogle ting på lagerreolen, og at han under dette arbejde uforvarende blev ramt af en større kasse, der stod på en af de øverste hylder. Der er så stor forskel på at "flytte en reol" og at "rykke rundt på nogle ting på reolen", at denne nye forklaring ikke kan indeholdes i de oplysninger, der blev afgivet i såvel bilag 3 som bilag SGT1 A kort tid efter uheldet og som tillige er oplyst i bilag 2 og bilag 8.

Det gøres gældende, at retten ved sin vurdering af ansvarsspørgsmålet skal lægge afgørende bevismæssig vægt på oplysningerne i de bilag, der er udarbejdet umiddelbart efter uheldet, og at sagsøgeren ikke alene ved sin egen forklaring kan imødegå oplysningen om, at uheldet skete fordi han på eget initiativ flyttede reolen uden forinden at flytte den kasse, der stod på øverste hylde.

Det er heller ikke bevist, at **Firma 1** har anmodet sagsøgeren om at flytte reolen eller lave om inde i rengøringsrummet.

Sagsøgeren har i øvrigt alene gjort gældende, at **Firma 1** skulle have handlet ansvarspådragende, fordi reolen med rengøringsmidler ikke var fastgjort til muren.

Det gøres gældende, at **Firma 1** ikke har handlet ansvarspådragende overfor sagsøgeren, hvis reolen ikke var fastgjort til muren, idet der ikke på tidspunktet for skaden fandtes lovkrav eller vejledninger, der pålagde **Firma 1** at fastgøre en reol til væggen. Manglende fastgørelse af reolen er således ikke ansvarspådragende for **Firma 1** Det er desuden uvist, om fastgørelse af reolen til muren ville have haft nogen effekt i relation til ulykken, idet reolen ikke væltede.

Det bemærkes desuden, at den af sagsøgeren fremhævede AT-vejledning F.0.7-1 af 1. maj 2005 konkret vedrører "Forebyggelse af ulykkesrisici ved intern færdsel på virksomheder". Vejledningen handler om, hvordan man kan forebygge ulykker, når man bruger "motoriserede tekniske hjælpemidler ved intern færdsel på virksomheder." Denne vej-

ledning er således ikke relevant for nærværende sag, idet sagsøgeren ikke benyttede sig af et motoriseret teknisk hjælpemiddel.

3.3 Egen skyld

Såfremt retten måtte finde, at Firma 1 har handlet ansvarspådragende gøres det gældende, at ansvaret skal bortfalde, subsidiært nedsættes, på grund af sagsøgerens egen skyld. Der henvises til det af Firma 2 herom anførte.

3.4 Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

I forhold til den beløbsmæssige opgørelse af kravet på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste henvises til det af Firma 2 herom anførte, herunder til bilag SGT1 C.
..."

Firma 2

har i sit påstandsdokument anført:

" ...

Det er sagsøger som kravstiller, der bærer bevisbyrden for, at hans tilskadekomst skyldes Firma 2 fejl/forsømmelse eller skyldes en fejl/forsømmelse udvist af en, som Firma 2 hæfter for. Denne bevisbyrde har sagsøgeren ikke løftet.

Sagsøger har ikke dokumenteret årsagen til, at kassen faldt fra reolen, eller hvem dette eventuelt kan bebrejdes.

Det kan udledes af ulykkesrapporten, bilag SGT1 A, at reolen ikke var fastmonteret til væggen – hverken på tidspunktet for arbejdsulykken eller på tidspunktet for Firma 2 arbejdsmiljørepræsentanters undersøgelse. Heller ikke på ulykkestidspunktet var der hverken lovkrav eller i øvrigt anbefalinger, der fastslog, at en reol som den i sagen omhandlede, skulle eller burde være fastgjort til en væg, hvorfor manglende fastgørelse af reolen ikke er ansvarspådragende – hverken for Firma 2 eller for Firma 1. Dertil kommer, at reolen ikke væltede, hvorfor manglende fastgørelse til væggen i sig selv ikke er årsagen til sagsøgerens tilskadekomst.

Arbejdsmiljøgruppen hos Firma 2 kunne ikke rekonstruere hændelsen, hvorved kassen skulle være faldet ned fra reolen, medmindre sagsøgeren havde forsøgt at flytte reolen, hvilket var baggrunden for beskrivelsen af hændelsen i bilag 2, 3 og 8. I samtlige redegørelser fra Firma 2 og deres repræsentanter er det oplyst, at skadesårsagen var, at sagsøgeren havde forsøgt at flytte rundt på reolen.

Sagsøgeren har siden ulykken været bekendt med **Firma 2** undersøgelser og konklusioner, men har ikke imødegået disse. Sagsøgeren oplyser, at han gjorde indsigelse, og at han blev opfordret til at sende en skriftlig redegørelse for hændelsesforløbet. **Firma 2** har ikke modtaget en sådan redegørelse fra sagsøgeren eller dennes advokater før retssagen. Tværtimod har sagsøgeren den 16. december 2015 indgået fratrædelsesaftale med **Firma 2** til fuld og endelig afgørelse af ethvert krav mellem parterne, bilag SGT1 B.

I stedet fremgår det, af sagsøgerens egen beskrivelse af hændelsen til AES af 18. december 2015, bilag 1, oplyst følgende:

"Jeg skulle hente rengøringsvarer, som ligger under en reol". (fremhævet her)

Sagsøgerens egen læge har i statusattest af 16. november 2015 anført følgende:

"Der er tale om en 26-årig mand som i juli 2015 fik en tung kasse ned over hovedet og nakke i forbindelse med rengøring af et reolsystem på Firma 1 (fremhævet her)

I brev fra af 15. september 2016, bilag 7, fremgår følgende om hændelsen:

"Min klient skulle på uheldsdagen hente rengøringsvarer, der lå under en reol, der ikke var fastmonteret." (fremhævet her)

Speciallæge i neurologi, **F** har i speciallægeerklæringen af 12. december 2016, bilag 4, noteret følgende om hændelsen:

"Han var i gang med at gøre rent i et rum, hvor han var alene i rummet. Han angiver, at han havde taget nogle ting ud af en metalreol, der stod ved væggen." (fremhævet her)

I sagsøgerens processkrift III af 21. september 2022, fremgår følgende om hændelsen:

"På dagen for ulykken havde han [sagsøgeren] fået rengøringsartikler, som han skulle skaffe plads til i lageret, og for at få plads til det hele er han nødt til at rykke rundt på nogle ting på lagerreolen. På toppen af reolen stod en større kasse. Sagsøger ryddede op på de nederste reolhylder og satte til side for at skaffe plads til nye varer, da hen uforvarende bliver ramt i nakken/hovedet af kassen fra øverste hylde [...]" (fremhævet her)

I e-mail af 16. december 2022, bilag 32, fra sagsøgeren til fremgår følgende:

"Jeg går ind i depotet, og begynder at fylder varer. Jeg starter med at sætte varer på plads. i reolen. Bagefter jeg skulle til at tage ting fra reolen for at begynde med at gøre rent. Jeg har ikke lagt mærke til om kasserne har skubbet sig der." (fremhævet her)

Som det fremgår, har sagsøgeren i forløbet ændret forklaring både angående sit formål i rummet samt hændelsesforløbet i rummet, og det i et sådant omfang, at forklaringerne ikke kan indeholdes i hinanden. Samtidig bemærkes det, at der intet sted er omtalt, at kassen oprindeligt skulle have stået yderligt, farligt eller på anden måde uhensigtsmæssigt.

Det bestrides i øvrigt, at det at tage rengøringsartikler fra reolen på almindelig vis i sig selv er nok til, at en kasse som den i sagen omhandlede, kan falde ned fra reolen. Retten kan ikke alene på baggrund af sagsøgerens egen forklaring lægge til grund, at ulykken skete på en af de mange måder, som sagsøgeren har forklaret, og da slet ikke, da sagsøgeren og dennes advokater under hele forløbet har været bekendt med **Firma 2** konklusion, der ikke er imødegået før retssagens anlæg. Selv under retssagen er det ikke forsøgt fra sagsøgerens side at dokumentere, at hændelsen kunne være sket på en af de måder, som sagsøgeren har forklaret.

Enhver bevismæssig usikkerhed som følge af sagsøgerens ændrede forklaringer og ikke mindst manglende bevis, må komme sagsøgeren til skade, særligt i lyset af den medgåede tid siden ulykkestilfældet, fratrædelsesaftalen til fuld og endelig afgørelse af ethvert krav mellem parterne fra december 2015, bilag SGT1B, afvisningen af erstatningsansvaret i september 2017, jf. bilag 8, og indtil retssagens anlæg i maj 2020.

---ooo0ooo---

Sagsøgerens arbejdsopgaver var – set i forhold til hans samlede erhvervs erfaring samt 1 års ansættelse som rengøringsassistent hos **Firma 2** – velkendte og rutineprægede. Disse krævede ikke nærmere instruktion eller tilsyn. Sagsøgeren havde fået relevant og nødvendig instruktion og oplæring under hensyntagen til hans kvalifikationer og de respektive opgaver. Sagsøgeren kunne derfor sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt udføre sine arbejdsopgaver.

Sagsøgerens arbejdsopgaver indbefattede netop ikke at flytte rundt på reoler tilhørende Firma 1. Der var ikke behov for eller forventning om, at reolen skulle flyttes. Der var således heller ikke forventeligt eller forudsigeligt for Firma 2 at sagsøgeren på egen hånd ville pågynde at flytte rundt på reolen, og da slet ikke uden at fjerne eventuelle effekter fra hylderne først. Firma 2 har således ikke tilsidesat instruktions- og/eller tilsynspligten med sagsøgeren i relation til den faktiske skade.

---ooo0ooo---

Henset til sagsøgerens skiftende forklaringer om hændelsesforløbet og årsagen til at kassen faldt ned samt manglende bevis for, at Firma 2 arbejdsmiljøudvalgs undersøgelser var utilstrækkelig og konklusion var forkert, må enhver usikkerhed om hændelsen og årsagen hertil komme sagsøgeren bevismæssigt til skade, og retten må lægge til grund, at ulykkestilfældet må være sket, fordi sagsøger på eget initiativ flyttede reolen uden forinden at flytte kassen, der stod på af de øverste hylder.

At flytte rundt på Firma 1 reol var en opgave, som lå udenfor sagsøgers arbejdsopgaver som rengøringsassistent. Firma 2 havde ikke bedt sagsøgeren om at flytte rundt på reolen. Firma 2 havde heller ikke anden anledning til at forvente, at sagsøgeren ville flytte rundt på reolen.

Det var således ikke kendeligt for Firma 2 at sagsøgeren ville flytte rundt på reolen, og derfor kan der ikke pålægges Firma 2 ansvar herfor.

---ooo0ooo---

I det omfang Retten måtte finde, at Firma 2 har pådraget sig erstatningsansvar i anledning af, at sagsøgeren fik kassen ned over sig, gøres det gældende, at erstatningspligten skal bortfalde helt eller delvist henset til den af sagsøgeren udviste ikke egen skyld, i og med, at han flyttede rundt på reolen uden først at fjerne de genstande, der stod på reolen.

Erstatningsopgørelsen

Der er beregningsteknisk enighed om opgørelsen af svie og smerte. Derimod er der uenighed om opgørelsen af tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarslovens § 2.

Der er enighed om, at lønsedlerne fremlagt som bilag 35 er retvisende for sagsøgers fremtidige gennemsnitlige indtægt. Imidlertid er parterne ikke enige om, hvorledes denne forventede indtægt skal opgøres. Desuden er parterne uenige om, hvilken faktisk indtægt sagsøger havde, jf. bilag 33 – 34 samt sagsøgers processkrift IV.

Som bilag SGT1C fremlægges hjælpebilag til brug for **Firma 2** opgørelse af sagsøgers forventede indtægt, faktiske indtægt samt differencen, svarende til tabt arbejdsfortjeneste.

På baggrund af de enkelte lønsedler kan det lægges til grund, at sagsøger fra januar til og med juni 2015 havde en samlet lønindtægt inkl. til-læg, feriegodtgørelser og arbejdsgiverbetalt pension mv. på 245.547,62 kr., svarende til en gennemsnitlig månedlig indtægt på 40.924,60 kr.

I perioden 1. januar 2016 – 6. juli 2020 er der efter **Firma 2** be-regninger, 4 år, 6 måneder og 6 ud af 31 dage, svarende til 54,2 måne-der. Dette giver en samlet forventet indtægt på 2.218.113,47 kr.

Herfra skal ske fradrag af sagsøgers indtægt, som sagsøger i proces-skrift IV på baggrund af bilag 33 og ikke mindst bilag 34 opgjorde til 2.058.606,87 kr. Det er særligt indtægten i 2019, der er ændret betydeligt i sagsøgers påstandsdokument, tilsyneladende uden skelen til angivel-sen i processkrift IV, om at skat ved brev af 26. marts 2020, bilag 34, havde bekræftet, at konteringen på 1,2 mio. kr. på årsopgørelsen for 2019 blev periodiseret til de øvrige år, hvorfor sagsøgerens rette indtægt i 2019 er oplyst i årsopgørelsen for 2020 med 533.890 kr. På baggrund af bilag 33 og 34, opgør **Firma 2** sagsøgers faktiske indtægt til 2.057.285,08 kr.

Differencen mellem den forventede indtægt og den faktisk indtægt ud-gør 160.828,39 kr. svarende til sagsøgers tabte arbejdsfortjeneste.
..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Vedrørende Firma 2

Der er i anmeldelsen til Arbejdsskadestyrelsen, ved de senere uddybende bemærkninger hertil og ved forklaringerne under hovedforhandlingen givet forskellige beskrivelser af, hvordan ulykken skete, af hvordan rummet og reolen var indrettet og af, hvordan – og af hvem – kassen med poser var sat på hylden i første omgang. Der er desuden forskellige beskrivelser af, hvad sagsøgeren foretog sig umiddelbart inden, at ulykken skete.

Det fremstår på denne baggrund som uafklaret, hvordan og hvorfor ulykken skete, og efter bevisførelsen er der herefter ikke fornødent grundlag for at fastlægge, hvordan skaden er sket.

Under disse omstændigheder er det herefter ikke bevist, at arbejdet ikke har været tilrettelagt sikkerhedsmæssigt fuldt forsvarligt, at arbejdsstedet ikke var indrettet forsvarligt, eller at der ikke blev ført fornødent tilsyn.

Firma 2 s påstand om frifindelse tages derfor til følge.

Vedrørende Firma 1

Stævning i sagen blev udtaget den 15. maj 2020, hvilket er næsten 5 år efter, at ulykken fandt sted.

Den 5 årige forældelsesfrist i arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3 omhandler alene krav mod en arbejdsgiver. Efter bevisførelsen må det lægges til grund, at Firma 2 var sagsøgerens arbejdsgiver, og at Firma 1 ikke var at betragte som arbejdsgiver i forhold til sagsøgeren. Af denne grund finder den nævnte bestemmelse ikke anvendelse i forhold til sagsøgerens krav mod Firma 1.

Forældelsesfristen gældende for kravet mod Firma 1 skal herefter findes i forældelseslovens § 3, stk. 1. Forældelsesfristen er 3 år regnet fra skadens indtræden den 24. juni 2015. Kravet var således forældet i juni måned 2018 og dermed inden, at der blev udtaget stævning mod Firma 1 i maj 2020.

At sagsøgeren den 15. september 2016 rettede henvendelse til Firma 1 ændrer ikke på dette, da henvendelsen aldrig blev besvaret, og da sagsø-

geren herefter ikke foretog sig yderligere, før der i maj måned 2020 blev udtaget stævning.

Da kravet mod Firma 1 således er forældet, tages Firma 1 påstand om frifindelse til følge.

Sagsomkostninger vedrørende Firma 2

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 55.000 kr. og af øvrige udgifter med 1.295,17 kr., i alt 56.295,17 kr.

Sagsomkostninger vedrørende Firma 1

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 55.000 kr., i alt 55.000 kr.

A er ikke momsregistreret
 Firma 1 er momsregistreret.
 Firma 2 er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Firma 2 frifindes.

Firma 1 frifindes.

A skal til Firma 2 betale sagsomkostninger med 56.295,17 kr.

A skal til Firma 1 betale sagsomkostninger med 55.000 kr.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.